

Sygn. akt VI Ka 15/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Beaty Kichner-Andrzejewskiej

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2022 r. w Elblągu sprawy

K. Z. (1) s. J. i J. ur. (...) w E.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 19 października 2021 r. sygn. akt VIII K 939/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji, w tym opłaty.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 15/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Elblągu z 19 października 2021r. w spr. VIII K 939/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		K. Z. (1)	Niekaralność oskarżonego Czyn z art. 178a§1kk	Informacja z KRK	k.200
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Informacja z KRK	Informacja została sporządzona przez organ do tego uprawniony, jej treść nie była kwestionowana przez strony, stąd dowód ten zasługuje na wiarygodność.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	naruszenia przepisu art. 7 kpk , mającego wpływ na wynik sprawy, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka A. B. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie było podstaw do uwzględnienia tego zarzutu, gdyż nie doszło do obrazy art. 7 kpk na tle oceny tych dowodów.</p> <p>Skarżący dość krótko uzasadnił ten zarzut tym, że niezrozumiałym jest na jakiej podstawie sąd I instancji dał wiarę zeznaniom byłej partnerki oskarżonego i uznał je za logiczne i wiarygodne. Jednocześnie autor apelacji nie chce dostrzec tego, że okoliczność odnosząca się do treści zarzutu tj. prowadzenia przez oskarżonego po drodze publicznej samochodu w stanie nietrzeźwości wynikała ze spójnych dowodów w postaci nie tylko zeznań A. B., ale i zeznań policjantów W.C. i M. S., protokołów badania stanu trzeźwości a nawet</p>		

wyjaśnień oskarżonego z rozprawy, co pozwalało zeznania A. B. uznać za wiarygodne. Natomiast argumentacja przytoczona przez autora apelacji dla wykazania, że to A. B. sprowokowała, groźbą zmusiła oskarżonego do stawienia się u niej w domu, a potem- mimo że nie miała podstawy przypuszczać, że oskarżony przyjechał samochodem osobiście- wezwała policję, nie mogła być uwzględniona. obrońca odwołał się tu bowiem tylko do wyjaśnień oskarżonego, nie dostrzegając, że są one naiwną próbą przedstawienia się w lepszym świetle. Tymczasem oceniając, przez pryzmat doświadczenia życiowego, sytuację gdy była partnerka wcześniej prosiła oskarżonego o zabranie swoich rzeczy, a on się do tego nie stosował, to dozwolone było by mogła użyć argumentu, że jeżeli nie odbierze wreszcie tych rzeczy to je „wystawi”, przy czym nie można takiego postawienia sprawy odbioru rzeczy przez świadek A. B. interpretować jako wymuszenia czy groźby, tylko jako przejaw jej zniecierpliwienia postawą oskarżonego. Nie można też zgodzić się z obrońcą by w ten sposób była partnerka sprowokowała oskarżonego do popełnienia przypisanego mu czynu, była jego prowodyrem. Oskarżony mając bowiem świadomość tego, że A. B. określiła mu ostateczny termin do odbioru od niej swoich rzeczy i chcąc go dochować, to albo nie powinien pić alkoholu skoro zamierzał przyjechać do niej samochodem jako jego kierowca, albo będąc osobą nietrzeźwą (z czego musiał zdawać sobie sprawę, skoro osoby mające z nim kontakt w czasie zdarzenia czuły wyraźnie woń alkoholu z jego ust a urządzenia do pomiaru stanu trzeźwości wykazały znaczną

nietrzeźwość oskarżonego tj. 1,28 mg/l) nie powinien przyjeżdżać po odbiór rzeczy kierując osobiście pojazdem. Nie można więc – kierując się logiką- usprawiedliwiać czynu oskarżonego tym, że został zmuszony przez A. B. w dniu zdarzenia do kierowania pojazdem będąc w stanie nietrzeźwym, a wyjaśnień oskarżonego co do tej okoliczności uznać za wiarygodny dowód.

Dla oceny wiarygodności zeznań A. B. nie ma znaczenia to, że to ona wezwała policję, bo miała do tego pełne podstawy, gdy zorientowała się, że oskarżony jest nietrzeźwy i gdy zobaczyła, że zanoszą rzeczy partiami do samochodu, a potem wsiada do samochodu i rusza. A skoro również przesłuchani w sprawie policjanci potwierdzili fakt kierowania przez oskarżonego pojazdem w stanie nietrzeźwości, który to stan został udokumentowany wynikiem badania oskarżonego stosownym urządzeniem, to nie można się zgodzić z obrońcą, że A. B. składała zeznania kierując się tylko chęcią odegrania się na oskarżonym „za pomocą dostępnych mechanizmów prawnych”. Trzeba bowiem podkreślić, że przedmiotem ochrony przestępstwa z art. 178a§1 kk jest bezpieczeństwo w komunikacji, stąd zachowanie A. B. – która chciała zapobiec kierowaniu nietrzeźwego oskarżonego pojazdem- należy ocenić pozytywnie przez pryzmat tej okoliczności a nie szukać usprawiedliwienia dla decyzji i zachowania oskarżonego wyczerpującego dyspozycję art. 178a§1kk. Należy też zauważyć, że skoro sąd rozpoznawał sprawę o czyn z art. 178a§1kk, gdy konsekwencją przypisania takiego

<p>czynu jest też rozstrzygnięcie o zakazie prowadzenia pojazdów, to fragment zeznań A. B. odnoszący się do zaobserwowania skarżonego prowadzącego pojazd 3 dni po odebraniu mu prawa jazdy, ma jak najbardziej związek z przedmiotem omawianej sprawy.</p> <p>Stąd w świetle zaprezentowanych rozważań nie można było podzielić zarzutu obrońcy, by sąd I instancji naruszył art. 7 kpk przy ocenie zeznań A. B. i wyjaśnień oskarżonego, gdyż dowody te oceniane przez pryzmat logiki i zasad doświadczenia życiowego, a także w konfrontacji z zeznaniami policjantów i protokołów badania stanu trzeźwości oskarżonego, wskazują na wiarygodność relacji A. B., a nie wyjaśnień oskarżonego.</p>		
Wniosek		
<p>o zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania na okres 1 roku próby, orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 3.000zł oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku, przy zaliczeniu na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 01.04.2021r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn dla których zarzut obraży art. 7 kpk i argumenty przytoczone na jego poparcie przez obrońcę nie podlegały uwzględnieniu.		
Lp.	Zarzut	

2.	błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że społeczna szkodliwość czynu była znaczna oraz, że postawa oskarżonego nie stanowi pozytywnej prognozy kryminologicznej, co nie pozwala na zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Nie było podstaw by uwzględnić tak sformułowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.</p> <p>Skarżący domagając się warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonego podniósł okoliczności, które nie do końca znalazły odbicie w zgromadzonym materiale dowodowym czy mogły wskazywać na spełnienie przesłanek z art. 66§1kk do zastosowania wskazanej w nim instytucji.</p> <p>O ile bowiem faktycznie oskarżony nie był dotychczas karany i jest zaangażowany społecznie , co może uzasadniać wniosek, iż pomimo umorzenia postępowania K. Z. będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa, to nie można zgodzić się z obrońcą by zachodziły powody do przyjęcia, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Najistotniejszą bowiem przesłanką warunkowego umorzenia postępowania, jest to, aby wina sprawcy i społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu nie były znaczne. Wskazane w art. 66 § 1 kk właściwości i warunki</p>		

osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia stanowią odrębną przesłankę warunkowego umorzenia postępowania. Nie mogą one być uwzględniane w ocenie społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy, tj. przemawiać za ich "znacznością" lub "nieznacznością". Przesłanka ta wchodzi w grę dopiero po ustaleniu, iż społeczna szkodliwość czynu i wina sprawcy nie są znaczne (patrz: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 września 2011 r. II SA/Wa 796/11, LEX nr 966506).

Kwestia stopnia społecznej szkodliwości czynu jest regulowana w art. 115 § 2 kk. Dla zastosowania art. 66 kk tak jak wina, również stopień społecznej szkodliwości czynu ma nie być znaczny. A pojęcie „nie jest znaczny” jest bliskie pojęciom „niewielki”, „mały”, „niski”. Decydują o tym kryteria przedmiotowe i podmiotowe.

Odnosząc się zaś do argumentów z apelacji, które miałyby wykazać, iż zaszły podstawy do zastosowania art. 66§1kk, to należy wskazać, że przede wszystkim stan nietrzeźwości oskarżonego tj. 1,28 mg/l nie przekonuje by stan ten był dla oskarżonego nierozpoznany, by oskarżony działał tylko z zamiarem ewentualnym. Świadczenie tj. A. B. i policjanci wprost mówili o wyczuwalnej woni alkoholu z ust oskarżonego, A. B. opisała, iż K. Z. belkotał i ledwo trzymał się na nogach. Opis taki jest spójny z wysokim stanem nietrzeźwości oskarżonego tj. 1,28 mg/l, który przekraczał 5-krotnie stan graniczny dla nietrzeźwości wynikający z art. 115§16 kk, co przeczy tezie skarżącego by oskarżony alkohol

spożył w niewielkich ilościach (bo spożycie niewielkiej ilości alkoholu nie prowadzi do tak znacznego stanu nietrzeźwości). Doświadczenie życiowe przekonuje, że w takich okolicznościach oskarżony mógł przejawiać cechy opisywane przez świadków i z uwagi na ich wystąpienie wcale nie miał powodu by przypuszczać, że wydalil już z organizmu spożyty wcześniej alkohol. Ponadto z wyjaśnień oskarżonego wcale nie wynika by twierdził on, „że gdyby wiedział, że posiada takie stężenie alkoholu we krwi, to nie wsiadłby do samochodu, ponieważ nie chciał prowadzić w stanie nietrzeźwości”. Dlatego nie podlegał uwzględnieniu argument skarżącego że wykazano, iż oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, co powinno zostać uwzględnione przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości.

Nie można też było uwzględnić co rozważono przy ocenie zarzutu obrazy art. 7 kpk- argumentów z apelacji co do tego, że oskarżony został sprowokowany, że to A. B. wymusiła na oskarżonym groźbą, by przyjechał po odbiór rzeczy, a tym samym doprowadziła do tego by popełnił przypisane mu przestępstwo z art. 178a§1kk, gdy decyzja oskarżonego o tym by kierować w stanie nietrzeźwości nie może być powiązana z zachowaniem jego byłej partnerki.

Co prawda oskarżony przejechał dość krótki odcinek drogi ale wyjechał na drogę a nie poprzestał na jeździe po parkingu (przy czym trzeba skarżącemu wskazać, że sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu przytaczał długość przejechanej przez oskarżonego drogi odnosząc się do relacji poszczególnych osób, gdy oskarżony

twierdził że przejechał 500 m, M. S. że 100 m), gdy w jego samochodzie nie znajdował się żaden pasażer, ale wbrew depozycjom autora środka zaskarżenia, należy wskazać, że ten krótki odcinek przejechanej drogi wcale nie wynikał z suwerennej decyzji oskarżonego. Policjanci W.C. i M. S. podali bowiem wyraźnie i spójnie, że włączyli sygnały świetlne i dźwiękowe i oskarżony musiał ich zauważyć, bo gwałtownie zmienił kierunek jazdy, skręcił w prawo i zatrzymał pojazd przy szlabanie wjazdowym na osiedle, wysiadł z samochodu i szybko się od niego oddalał, ale został przez policjantów zatrzymany. Nie można więc zgodzić się z tezą z apelacji, że służby drogowe policji nie podjęły żadnego działania, choćby poprzez włączenie sygnałów świetlnych czy dźwiękowych, że decyzja o zatrzymaniu pojazdu należała wyłącznie do oskarżonego, skoro teza ta jest gołosłowna a wręcz sprzeczna z zeznaniami policjantów. Należy wręcz podkreślić, że to działania przybyłych na miejsce zdarzenia policjantów wezwanych przez A. B. spowodowały, że K. Z. nie kontynuował jazdy pojazdem, co zapobiegło możliwości wystąpienia poważniejszych skutków tego, że kierował on pojazdem w stanie znacznej nietrzeźwości.

Z okoliczności sprawy wynika, że oskarżony prowadził pojazd nie po to by nagle zawieźć np. kogoś do lekarza czy z innej ważnej życiowo, nieoczekiwanej przyczyny, ale po to by odebrać rzeczy od byłej partnerki. K. Z. w czasie czynu miał 48 lat i z racji wieku musiał dysponować wiedzą i doświadczeniem życiowym z którego wynika, że nietrzeźwy kierowca powoduje stan dużego zagrożenia dla bezpieczeństwa w komunikacji.

Tym bardziej, że kierował pojazdem w stanie znacznej nietrzeźwości, co powodowało, że nie dawał gwarancji panowania nad pojazdem i prowadzi do wniosku, że gdyby nie zatrzymał się w reakcji na pojawienie się policji, to byłby znacznym zagrożeniem dla bezpieczeństwa innych użytkowników ruchu drogowego.

Akcentowana przez obrońcę niekaralność oskarżonego czy dobra opinia są więc tylko warunkami wstępnymi do rozważenia możliwości zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Opisane wyżej okoliczności nie wpływały zaś na zmniejszenie stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego. Obrońca nie chce też dostrzec wysokiego stanu nietrzeźwości oskarżonego, który przekraczał 5-krotnie stan graniczny dla nietrzeźwości i miał znaczny wpływ dla przyjęcia, że wina i stopień społecznej szkodliwości czynu K. Z. nie był nieznaczny. Ponadto względy prewencji ogólnej przemawiały za odmową warunkowego umorzenia postępowania, gdyż zastosowanie tej instytucji mogłoby zostać opacznie odczytane jako pobłażanie sprawcom jazdy w stanie nietrzeźwości.

Ponadto z art. 66§1kk wynika uprawnienie a nie obowiązek sądu, o czym świadczy sformułowanie „sąd może”, do zastosowania warunkowego umorzenia postępowania. A w ujawnionych okolicznościach sprawy i z powodów wskazanych wyżej oraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku sąd I instancji i sąd odwoławczy nie

znalazły podstaw do zastosowania tej instytucji.

Należy też stwierdzić, że kara wymierzona oskarżonemu w postaci 150 stawek dziennych grzywny (przy czym należy skarżącemu wskazać, że ilość stawek dziennych została wyrażona tożsamą liczbą i słownie tj. 150 stawek, co wynika z treści wyroku, który będzie podlegał wykonaniu, stąd nie ma wątpliwości co do wymiaru kary grzywny) po 20 zł nie jest karą rażąco surową w sytuacji, gdy za przestępstwo z art. 178a§1kk można orzec o wiele wyższą karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Kara ta uwzględnia też okoliczności związane z niekaralnością oskarżonego, jego dobrą opinią, ale i z wysokim stanem nietrzeźwości. Również zakaz prowadzenia pojazdów i świadczenie pieniężne, jako wymierzone w oscylujących wokół minimalnych wartości z art. 42§2kk i 43a§2kk nie wskazują na rażąco surowość tych środków. Natomiast w sytuacji, gdy konsekwencją popełnienia przestępstwa jest wymierzenie za to odpłaty karnej mającej do spełnienia cele wychowawcze i zapobiegawcze, w tym zakazu prowadzenia pojazdów, to nie można domagać się by sięgnąć po instytucję warunkowego umorzenia postępowania po to by obniżyć okres tego zakazu z uwagi na to, że pozbawienie oskarżonego uprawnień do kierowania pojazdami na dłuższy okres czasu spowoduje utrudnienia w dojeździe do lekarza, czy inne dolegliwości w codziennym bytowaniu czy zatrudnieniu oskarżonego. Warunkowe umorzenie postępowania z tego powodu w stosunku do sprawcy przestępstwa z

<p>art. 178a§1kk kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości, który przekraczał nie 2 czy 3-krotnie, ale 5-krotnie stan graniczny dla nietrzeźwości mogłoby zostać odczytane przez innych uczestników ruchu drogowego jako nadmiernie pobłażliwe a wręcz zachęcające do tego by w takim stanie kierować pojazdami.</p> <p>W świetle powyższego nie można było zgodzić się ze skarżącym by sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na odmowie zastosowania dobrodziejstwa z art. 66§1kk wobec osoby K. Z., błędu przy ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania na okres 1 roku próby, orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 3.000zł oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B na okres 1 roku, przy zaliczeniu na jego poczet okresu zatrzymania prawa jazdy od dnia 01.04.2021r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy art. 7 kpk i błędnych ustaleń faktycznych oraz argumentacji obrońcy przytoczonej dla ich poparcia.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy art. 7 kpk i błędnych ustaleń faktycznych oraz argumentacji obrońcy przytoczonej dla ich poparcia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	W ustalonych okolicznościach sprawy, pomimo iż apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie, to zachodziły podstawy do zwolnienia

oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na sytuację materialno-rodzinną (art. 624§1kpk)

7. **PODPIS**